

Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 Traktatu WE, ponieważ nie zawiera uzasadnienia, z którego wynikałoby, dlaczego przedmiotowy środek jest jednoznacznie korzystny dla środowiska. Ponadto, skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja nie odnosi się do argumentów, które zostały podniesione w postępowaniu zawisłym przed Sądem Pierwszej Instancji dotyczącym pierwotnej decyzji.

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja odnosi się do decyzji pierwotnej, która jest nieważna, ponieważ narusza istotne przepisy formalne.

Ponadto, skarżąca podnosi, że decyzja Komisji stwierdzająca, iż przedmiotowy środek jest na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c) zgodny ze wspólnym rynkiem ze względu na jednoznaczne korzyści dla środowiska jest oparta na niewystarczającej podstawie faktycznej.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest w nieuzasadniony sposób niekorzystna względem materiałów izolacyjnych określonych przez Komisję jako tradycyjne, a zwłaszcza względem mineralnych materiałów izolacyjnych, a ponadto również względem materiałów izolacyjnych wytwarzanych z surowców odnawialnych, które nie są oznaczone znakiem jakości natureplus. Zdaniem skarżącej, decyzja narusza w ten sposób zasadę proporcjonalności i zakaz dyskryminacji, a więc podstawowe zasady prawa wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2005 r. przez Fernandę Ehrhardt-Avancini przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-256/05)

(2005/C 229/58)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 1 lipca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu wniesiona przez Fernandę Ehrhardt-Avancini, zamieszkałą w Luksemburgu, reprezentowaną przez Georges'a Vandersandena, Laure Levi i Chiarę Ronzi, avocats.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

1) uchylenie decyzji organu uprawnionego do mianowania oddalającej wniosek o przywrócenie 207 i pół godziny odjętych z jej urlopu a następnie wynagrodzenia;

2) przyznanie odsetek za zwłokę;

3) obciążenie pozwanego kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W czasie, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne sprawy skarżąca była urzędnikiem Parlamentu Europejskiego. Parlament wystosował do niej pismo datowane na 21 lipca 2004 r. informujące, że z jej urlopu odjęte zostanie 207 i pół godziny w związku z nieobecnością w pracy z powodu choroby w okresie od 28 maja do 11 lipca 2004 r. decyzja ta została przez Parlament podjęta w wyniku badania skarżącej w ramach postępowania arbitrażowego przez niezależnego lekarza na podstawie art. 59 regulaminu pracowniczego, które wykazało zdolność skarżącej do podjęcia pracy. Późniejszy wniosek skarżącej o przywrócenie odebranych godzin został oddalony.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 59 regulaminu pracowniczego oraz zasad wewnętrznych obowiązujących w Parlamencie polegającym na poddaniu jej badaniu lekarskiemu w ramach postępowania arbitrażowego bez uprzedniego badania przez lekarza kontrolera. Skarżąca podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia, prawa do obrony oraz zasady „patere quam ipse legem fecisti”.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2005 r. przez Erica Voigta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-258/05)

(2005/C 229/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 30 czerwca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Erica Voigta, zamieszkałego w Orange (Francja), reprezentowanego przez adwokata Bernarda Autrica, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1) przyjęcie przez Komisję Wspólnot Europejskich jego wniosku z dnia 11.07.2002 r. o uznanie choroby zawodowej,

2) zapłatę przez Komisję Wspólnot Europejskich odsetek liczonych od dnia 28.05.2004 r.,

- 3) udzielenie odpowiedzi Komisji Wspólnot Europejskich na jego pytania z dnia 20.01.2004 r., wysłanych do Biura Dochodzeniowego i Dyscyplinarnego Komisji (IDOC),
 - 4) podanie powodu wycofania przez Komisję Wspólnot Europejskich w 2003 r. decyzji w przedmiocie wszczęcia postępowania przeciwko urzędnikowi (Pan C),
 - 5) wypłatę odszkodowania w kwocie miliona euro (1.000 000 euro),
 - 6) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.
- 3) pomocniczo, stwierdzenie, że należy go zatrudnić w grupie zaszeregowania A*8;
 - 4) pomocniczo, stwierdzenie, że należy go zatrudnić w grupie zaszeregowania A*7;
 - 5) nakazanie stronie pozwanej doprowadzenie do tego, by skarżący znalazł się w takiej sytuacji finansowej, w jakiej by się znajdował gdyby został on prawidłowo sklasyfikowany, tj. wypłacenie mu należnych kwot;
 - 6) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żąda uznania jego zaburzeń psychiczno-emocjonalnych jako choroby zawodową w rozumieniu art. 73 Regulaminu Pracowniczego. Podnosi on naruszenie art. 26 Regulaminu Pracowniczego, jak również praw od obrony oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, przejrzystości i bezpieczeństwa prawnego. Ponadto powołuje on naruszenie procedury.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący sprzeciwia się klasyfikacji go w grupie zaszeregowania A*6, której dokonano przy zatrudnieniu go przez stronę pozwaną w październiku 2004 r.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2005 r. przez Petera Strobla przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-260/05)

(2005/C 229/60)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 lipca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Petera Strobla, zamieszkałego w Greifenberg-Beuern (Niemcy), reprezentowanego przez H.-J. Rübera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji organu powołującego Komisji z dnia 7 października 2004 r. ustalającej jego klasyfikację w grupie zaszeregowania A*6;
- 2) stwierdzenie, że należy go zatrudnić w grupie zaszeregowania A*10;

Skarżący powołuje w skardze trzy zarzuty. Po pierwsze podnosi on naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań. Jego zdaniem samo ogłoszenie o konkursie, sposób postępowania przyjęty przy analogicznych konkursach i przepisy starego regulaminu pracowniczego, obowiązującego w chwili ogłoszenia konkursu wzbudziły u skarżącego uzasadnione oczekiwanie, że w razie gdyby go zatrudniono, zostałby on sklasyfikowany w grupie zaszeregowania A7/A6 lub równoważnym w nowym regulaminie pracowniczym, tj. A*8 lub A*10, zgodnie z art. 2 załącznika XIII. Skarżący ocenia, iż zatrudnienie w grupie zaszeregowania A*6 na podstawie art. 12 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego zostało przeprowadzone z naruszeniem prawa. Jego zdaniem zastosowanie przez organ powołujący nowego regulaminu pracowniczego stanowi naruszenie ogólnej zasady przejrzystości oraz brak przestrzegania zasady pewności, jak również naruszenie zasady, iż prawo nie działa wstecz.

Po drugie skarżący podnosi, że padł on ofiarą dyskryminacji ze względu na wiek. Klasyfikacja w grupie zaszeregowania A*6 musiała mieć miejsce bez uwzględnienia wieku skarżącego.

Wreszcie skarżący utrzymuje, że zastosowanie art. 12 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego powoduje nierówność traktowania go w stosunku do kolegów zatrudnionych na podstawie innych konkursów i w innych miejscach, uzyskali oni bowiem jednak klasyfikację w wyższej grupie zaszeregowania.